

Sygn. akt I PK 229/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa H. M.
przeciwko B. [...] Spółce z o.o. w W.
o odprawę pieniężną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt V Pa [...] Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa H. M. przeciwko B. [...] Sp. z o.o. w W. o odprawę pieniężną oddalił zarówno apelację pozwanego, jak i powódki od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 lipca 2015 r., sygn. akt IV P [...], którym Sąd pierwszej instancji częściowo uwzględnił powództwo i zasądził na rzecz powódki kwotę 24 750 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Sądy obu instancji uznały, że roszczenie powódki jest częściowo zasadne i znajduje podstawę w aneksie nr [...] do umowy o pracę powódki, jednakże zasądzenie na rzecz powódki całości dochodzonego roszczenia byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i zbyt wygórowane. Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku nie stwierdził naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów

prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., jak również przepisów prawa materialnego, tj. art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 8 k.p. oraz 18 § 1 k.p. i art. 13 k.p., które to przepisy były powoływane w zarzutach apelacji stron.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego w całości zaskarżyła skargą kasacyjną pozwana spółka.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na szereg zagadnień, które, w ocenie skarżącego, należało wziąć pod uwagę przy rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy.

Powódka nie składała odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie

może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Przy czym wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Skarżąca nie wykazała, aby w sprawie rzeczywiście zachodziły podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Godzi się zauważyć, że skarga kasacyjna w ogóle nie zawiera sformułowanego zagadnienia prawnego. Pomimo powołania się na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący zawarł w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie szereg uwag natury polemicznej w odniesieniu do ustaleń poczynionych przez Sady rozpoznające przedmiotową sprawę. Pełnomocnik pozwanej wskazuje na szereg kwestii, które w jego ocenie, należało wziąć pod uwagę przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy i formułuje w stosunku do nich własne stanowisko. Zauważyć przy tym należy, że zdecydowana większość z przywoływanych zagadnień była rozpoznawana przez Sady *meriti*, zaś uwagi skarżącej mają charakter polemiczny ze stanowiskiem wyrażonym w zaskarżonym wyroku.

W tym miejscu przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest zwykłym sądem trzeciej instancji i nie należy do jego zadań ponowne badanie merytoryczne sprawy, z której rozstrzygnięciem jedna ze stron się nie godzi. Pełnomocnik pozwanej spółki nie zdołał skutecznie wykazać istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięciem powinien zająć się Sąd Najwyższy. Z przywoływanego powyżej orzecznictwa, które ma ugruntowany i jednolity charakter, jasno wynikają wymagania jakie winna spełniać powoływana w skardze kasacyjnej podstawa jej przyjęcia do rozpoznania, aby zostać uznaną za istotne zagadnienie prawne i faktycznie doprowadzić do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wymogów tych nie spełnia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułowany w przedmiotowej sprawie.

Wobec powyższego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania okazał się niezasadny.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw